

3Co 56/2011 - 269

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Romany Vostrejšové a soudkyň JUDr. Mileny Opatrné a JUDr. Leandry Zilvarové v právní věci žalobce: **Tomáš Pecina**, bytem Slezská 56, 120 00 Praha 2, zast. JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Michal Charvát**, bytem , o zaplacení částky 44.400,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce do rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. ledna 2011, č.j. 36 C 1/2006-211, **t a k t o :**

I. Rozsudek soudu prvního stupně **s e** v odstavci III. výroku o nákladech řízení **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 8.960,- Kč,-, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta JUDr. Petra Kočího, Ph.D.

II. Ve výroku IV. **s e** rozsudek soudu prvního stupně **p o t v r z u j e**.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 28.015 Kč spolu s tam uvedeným příslušenstvím (odst.I.výroku) a ohledně částky 16.385,- Kč s příslušenstvím žalobu zamítl (odst. II. výroku). Dále pak rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (odst. III. výroku). Dále účastníkům uložil zaplatit ČR – na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem na nákladech státu, a to žalovanému částku 14.063,- Kč a žalobci částku 8.259,- Kč v zákonné lhůtě (odst. IV.výroku).

Proti odstavcům III. a IV. výroku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem o nákladech řízení mezi účastníky a nákladech řízení státu podal žalobce včasné odvolání.

Namítl, že výroky III. a IV. nejsou v souladu se zákonem a vznáší tedy odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. a navrhuje, aby byl v uvedených výrocích napadený rozsudek změněn tak, že žalobci bude přiznáno právo na náhradu nákladů řízení a bude zproštěn povinnosti hradit náklady řízení vzniklé státu a bude v jeho prospěch rozhodnuto i o náhradě nákladů řízení odvolacího. Co se týče nákladů vzniklých účastníku před soudem prvního stupně a aplikace ust. § 150 o.s.ř., vyslovil žalobce s tímto postupem soudu prvního stupně nesouhlas. Poukázal na to, že okolnostmi hodnými zvláštního zřetele nemůže být to, že žalovaný neměl ze zásahu do žalobcových autorských práv žádný prospěch, neboť zde platí nevyvratitelná právní domněnka obsažená právě v ust. § 40 odst. 3 autorského zákona. Stejně tak pokládá za právně bezvýznamné, po jak dlouhou dobu protiprávní jednání žalovaného trvalo. Poukázal na to, že ust. § 150 o.s.ř. není generálním moderačním právem uděleným soudu a tímto postupem byl žalovaný nedůvodně zvýhodněn. Za nesprávné považuje i rozhodnutí ve výroku IV. o nákladech řízení vzniklých státu. Uvedl, že soud prvního stupně postupoval nesprávně při výpočtu těchto nákladů a postupoval nelogicky, pokud k náhradě části těchto nákladů odsoudil i žalobce. Navrhl změnu rozhodnutí soudu prvního stupně ve výrocích III. a IV. tak, že žalobci bude přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně a bude zproštěn povinnosti zaplatit část nákladů řízení vzniklých státu a žádal přiznání práva na náhradu nákladů odvolacího řízení. Zároveň ve svém odvolání vznesl žalobce námitku podjatosti směřující vůči všem soudcům Vrchního soudu v Praze, kteří jsou uvedeni na seznamu bývalých členů KSČ zveřejněném na internetovém portálu Ministerstva spravedlnosti. Je totiž obecně známo, že k tomuto zveřejnění došlo v důsledku žalobcoví osobní iniciativy a soudci takto dotčení mohou vůči žalobci chovat nepřátelské pocity a pociťovat vůči němu averzi. Ve stejném rozsahu se tato námitka týká i soudců Nejvyššího soudu ČR, kteří o této námitce budou rozhodovat.

K tomuto odvolání se vyjádřil žalovaný. Ve svém vyjádření zejména zdůraznil, že se nejedná o odvolání, ale o vyjádření k odvolání a poukázal na to, že soud prvního stupně nezkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, když na vady řízení již odkázal ve svých předchozích podáních. Zdůraznil, že podání nebyla žalovanému správně doručována, když mu byla doručována na adresu, na které není ani jeho bydliště, ani se na dané adrese nezdržoval.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 o.s.ř. výroky III. a IV. o nákladech řízení napadeného rozhodnutí, a aniž musel ve věci nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. e/ o.s.ř.), dospěl k závěru, že odvolání je pouze částečně důvodné. V nenapadeném rozsahu, tedy ve výrocích I. a II., zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí správně uvedl, že o náhradě nákladů řízení by mělo být rozhodováno podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Podle tohoto zákonného ustanovení, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Z obsahu spisu a zejména z otázek položených znalci vyplývá, že to byl právě znalecký posudek, na jehož základě soud prvního stupně dospěl k závěru, jaká je výše obvyklé odměny náležející autorovi. Současně měl znalec i zhodnotit, zda jednotlivé články nebo jako soubory jsou jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti žalobce a zda již byly někým publikovány. Vzhledem k tomu, že závěr rozhodnutí soudu prvního stupně vycházel ze znaleckého posudku, měl soud prvního stupně vycházet při stanovení při rozhodování o náhradě nákladů řízení z ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Lze rovněž souhlasit s žalobcem, že v dané věci nejsou dány podmínky pro aplikaci ust. § 150 o.s.ř., když nelze jako důvody hodné zvláštního zřetele uvést, že žalovaný

neměl ze zásahu do autorského práva prospěch a jak dlouho tento zásah trval. Tyto okolnosti nelze považovat za okolnosti, které má na mysli ust. § 150 o.s.ř. a za nichž lze rozhodnout o nepřiznání práva na náhradu nákladů řízení tomu, komu by po právu náleželi. Odvolací soud proto s ohledem na tuto skutečnost postupoval při výpočtu nákladů řízení, které vynaložil žalobce na řízení před soudem prvního stupně podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Při jejich stanovení pak vzhledem k tomu, že žaloba byla podána dne 4.1.2006, resp. řízení bylo zahájeno 4.1.2006, bylo nutno vycházet z vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb., a stejně tak ze znění vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.8.2006.

Odvolací soud však nyní, za situace, kdy vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů byla nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 25/12 (vyhlášen dne 7.5.2013 ve Sbírce zákonů – částka 52) zrušena, musí při stanovení nákladů řízení vycházet pouze z vyhl. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.8.2006.

Článek II. přechodných ustanovení vyhlášky č. 276/2006 Sb. stanoví, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle dosavadních právních předpisů. Žalovanému bylo proto uloženo nahradit jako mimosmluvní odměnu advokáta částku 3.000,- Kč za tři úkony právní služby podle ust. § 9 odst. 3 písm. d) a § 7 (tarifní hodnota 10.000,- Kč a odměna za 1 úkon 1.000,- Kč) a dále za tři úkony právní pomoci advokáta podle ust. § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 75,- Kč, celkem 225,- Kč, zálohu na znalečném 2.500,- Kč, cestovné prokázané advokátem v souladu s vyhláškou o cestovních náhradách, účinné v daném období, v částce 1.381,- Kč a za 6 půl hodin ztráty času částku 300,- Kč, dále pak 21% daň z přidané hodnoty v částce 1.554,- Kč, celkem částku 8.960,- Kč, a to v souladu s ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a uložil žalovanému nahradit náklady ve výši 8.960,- Kč.

Pokud odvolání žalobce směřovalo i do odst. IV. výroku o nákladech řízení státu, zde odvolací soud odvolání žalobce neshledal důvodným. Podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. stát má podle výsledku řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V přezkoumávané věci žádný z účastníků neuplatil právo na osvobození od soudních poplatků, bylo tedy nutno postupovat podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. Z tohoto vyplývá, že pro závěr, který z účastníků je povinen podle uvedeného ustanovení nahradit státu jeho náklady řízení, je rozhodující výsledek řízení. Ve sporném řízení se rozumí výsledkem řízení úspěch účastníků ve věci. Znamená to, že účastník, kterému bylo uloženo podle § 142, § 143 nebo § 144 zaplatit náhradu nákladů řízení druhému účastníkovi, je povinen nahradit rovněž náklady řízení státu. Tam, kde se náhrada nákladů poměrně rozdělila, platí náhradu oba účastníci, a to podle míry neúspěchu ve věci. Tak správně rozhodl i soud prvního stupně, když žalobci, který měl ve věci úspěch co do 63 %, uložil zaplatit státu na náhradu nákladů částku 8.259,- Kč a žalovanému, který měl úspěch pouze v částce 37 %, uložil zaplatit náklady státu v částce 14.063,- Kč. V daném případě tedy postupoval soud prvního stupně v souladu s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. a správně rozdělil povinnost hradit náklady řízení státu mezi oba účastníky podle poměru úspěchu v řízení.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodováno podle ust. § 224 odst.1 a § 142 odst. 2 o.s.ř., když žalobce se odvolával do dvou výroků týkajících se nákladů řízení. Úspěch v odvolacím řízení měl však pouze, pokud se odvolával do nákladů řízení mezi účastníky, nikoliv do výroku o nákladech řízení státu, a bylo proto odvolacím soudem rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 12. července 2013

JUDr. Romana Vostrejšová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Janouchová